

Nabi Nhân Từ

[Tiếng Việt – Vietnamese – فيتنامية]

Biên soạn

Abu Hisaan Ibnu Ysa

2014 - 1435

IslamHouse.com

نبى الرحمة ﷺ

« باللغة الفيتنامية »

جمع وترتيب: أبو حسان محمد زين بن عيسى

2013 - 1435

IslamHouse.com

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا
 وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ، وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ،
 وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ جَلَّ عَنِ الشَّيْبِهِ وَالْمِثِيلِ وَالْكُفْرِ وَالنَّظِيرِ وَأَشْهَدُ أَنَّ
 مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ وَصَفِيُّهُ وَخَلِيلُهُ، وَخَيْرُهُ مِنْ خَلْقِهِ، وَأَمِينُهُ عَلَى وَحْيِهِ، أَرْسَلَهُ
 رَبُّهُ رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ، وَحُجَّةً عَلَى الْعِبَادِ أَجْمَعِينَ، فَهَدَى اللَّهُ تَعَالَى بِهِ مِنَ الضَّلَالَةِ،
 وَبَصَّرَ بِهِ مِنَ الْجَهَالَةِ، وَكَثَّرَ بِهِ بَعْدَ الْقِلَّةِ، وَأَعْنَى بِهِ بَعْدَ الْعَيْلَةِ، فَصَلَّوَاتُ اللَّهِ
 وَسَلَامُهُ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ الطَّيِّبِينَ وَأَصْحَابِهِ عُرِّ الْمَيَامِينَ، مَنْ اتَّصَلَ عَيْنٌ بِالنَّظْرِ
 وَوَعَتْ أُذُنٌ بِالْخَبْرِ وَسَلَّمَتْ تَسْلِيمًا كَثِيرًا، أَمَا بَعْدُ:

Alhamdulillah, mọi lời ca ngợi và tụng niệm đều kính dâng Allah, bày tôi xin tạ ơn Ngài, thành tâm cầu xin Ngài giúp đỡ và tha thứ. Khẩn cầu Allah che chở tránh khỏi mọi điều xấu xuất phát từ bản thân và trong mọi việc làm của bày tôi. Ai đã được Ngài dẫn dắt sẽ không bao giờ lầm lạc và ai đã bị Ngài bỏ mặc sẽ không tìm được đâu là chân lý. Bề tôi tuyên thệ không có Thượng Đế nào xứng đáng được thờ phụng mà chỉ có Allah duy nhất không có cộng tác hay đối tác cùng Ngài, Ngài hoàn toàn vô can với mọi thí dụ, mọi so sánh, mọi xuyên tạc, mọi gán ghép, mọi tổ hợp với Ngài và xin chứng nhận Muhammad là nô lệ của Ngài, là Rasul của Ngài, là người được Ngài tuyển chọn, là thân tín cận kề Ngài, là tạo vật tốt đẹp nhất của Ngài, là nô lệ trung kiên bởi sứ mạng Ngài giao phó, Ngài cử Người đến nhằm mang hồng phúc đến cho nhân loại, nhằm làm nhân chứng cho toàn thể loài người. Allah đã

dùng Nabi Muhammad để đưa nhân loại thoát khỏi lầm lạc, dạy con người thoát khỏi ngu dốt, nhân thế lực họ thêm nhiều hơn trong khi trước kia quá ít ỏi, mang đến cho họ sự giàu sang trong khi trước kia đói khổ. Cầu xin Allah ban bình an và phúc lành cho Nabi Muhammad, cho dòng tộc tốt đẹp của Người, cho tất cả bằng hữu chính trực của Người, họ là thế hệ có cái nhìn rất tinh tế và cái nghe rất chính xác, Ammaa Ba'd:

Quý đạo hữu Muslim thân mến, Allah đã phân chia phẩm chất đạo đức khác nhau ở mỗi người giống như Ngài đã phân chia bổng lộc cho mỗi người cũng khác nhau. Có người Allah ban cho bản tính đôn hậu, nhân từ còn có người thì lại độc ác dã man trong cách cư xử; có người Ngài ban bản tính rộng lượng hào phóng thì bên cạnh đó có người lại keo kiệt bủn xỉn; có người thì rất nóng tính vội vã trong mọi vấn đề và có người thì rất tỉ mỉ cẩn thận trong mọi hành động . . .

Allah đã phân chia nhân cách con người như thế nhưng Ngài luôn khuyến khích, luôn động viên họ đến với mặt tốt đẹp nhất của đạo đức, của một con người toàn mỹ. Cho nên, Allah đã cử phái vị Rasul của Ngài Muhammad ﷺ nhằm để hoàn thiện mọi mặt về đạo đức, và trong những mặt đạo đức tốt đẹp nhất mà Allah đã khen ngợi Rasul ﷺ đó là:

﴿فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ﴾ آل عمران: ١٥٩

«**Do vậy, với lòng khoan dung độ lượng của Allah thì Người (hỡi Muhammad) nên đối xử hiền hòa với mọi người.**» Ali I'mraan: 159 (chương 3). Allah phán ở chương khác:

﴿لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ﴾ (التوبة: ١٢٨)

«**Quả thật, một Rasul xuất thân từ các người đã đến với các người, Y buồn rầu vì thấy các người đau khổ và hết sức lo lắng cho các người, Y luôn thương xót, luôn nhân từ cho những người tin tưởng.**» Al-Tawbah: 128 (chương 9).

Allah cử phái Rasul ﷺ của Ngài đến với nhân loại không chỉ để đối xử nhân hậu với người Muslim, với người có đức tin ngoan đạo mà còn đối xử nhân đạo với tất cả mọi người dù đó là người vi phạm giáo điều cấm, người bất tuân Allah, người ngoại đạo, người thờ đa thần, người xa lạ, thậm chí đối với kẻ thù . . . Nabi ﷺ vẫn luôn dùng nhân từ đón tiếp họ, bởi Allah đã phán:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾ [سورة الأنبياء: ١٠٧]

«**Và TA gửi Người (Muhammad) đến cốt chỉ để mang đến hồng phúc cho toàn nhân loại.**» Al-Ambiya: 107 (chương 21). Đúng vậy, Rasul ﷺ nhân từ với tất cả mọi người, nhân từ với người Muslim, với người Kafir, nhân từ với người lớn và trẻ em, nhân từ với đàn ông và đàn bà, nhân từ với người Ả Rập và người không phải Ả Rập, nhân từ với bằng hữu và với kẻ thù.

Đạo hữu Muslim thân mến, bản tính nhân từ là bản tính vốn có của mỗi vị Nabi, cho nên mỗi khi bạn nhìn thấy bất cứ người nào đối xử nhân từ với mọi người, nhân từ với hàng xóm láng giềng, nhân từ với bạn bè, nhân từ với mọi người trong Masjid, nhân từ với người già và trẻ nhỏ, nhân từ với vợ con, nhân từ với cha mẹ, anh em dòng họ, nhân từ với cả bản thân y . . . thì đó là người đã được Allah ban cho sự thành công như Nabi ﷺ đã nói nói ở Hadith:

((إِنَّمَا يَرْحَمُ اللَّهُ مِنْ عِبَادِهِ الرَّحَمَاءَ))

“Quả thật, Allah chỉ nhân từ đối với những ai vốn nhân từ.” Hadith do Al-Bukhary ghi số (7448). Ngoài ra Nabi ﷺ còn báo cho biết rằng việc cư xử dễ dãi, tốt đẹp với mọi người trong mối quan hệ chính là mục đích nhân từ của Thượng Đế Allah. Xin mời quý đạo hữu, chúng ta cùng nhau tìm hiểu một vài tình huống nhân từ tiêu biểu của Nabi ﷺ đối với tất cả mọi người xung quanh như trong việc hành đạo tôn thờ Allah, hay trong việc phán quyết giáo điều của Allah, trong phân xử các cuộc tranh luận của mọi người, trong giải quyết mọi hiềm khích của họ, trong lời khuyên bảo họ, mong rằng qua các tình huống này chúng ta lấy đó làm gương mẫu để rèn luyện tính tình chúng ta đạt được như thế.

Đạo hữu Muslim, Nabi ﷺ rất nhân từ với mọi người dù đó là người Kafir giống như trong trận chiến Uhud, Người đang bị thương rất nặng, máu trên người đang chảy vấy mà người luôn miệng kể về các tình huống mà các vị Nabi trước đã bị giáo dân của mình ngược đãi, vừa chùi máu trên gương mặt Người vừa cầu xin:

((اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِقَوْمِي فَإِنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ))

“Lạy Allah, xin Ngài hãy tha thứ cho đồng bào của bẻ tôi, quả thật, họ vốn không hiểu biết gì.” Hadith do Al-Bukhary ghi số (3477) và Muslim ghi số (4747). Trong khi đó, Rasul ﷺ đã bị gãy răng cửa máu đang tuôn trào, nón giáp sắt trên đầu bị đập bẻ làm cho hai mảnh sắt vụn đâm vào mặt Người và đầu gối bị thương chảy máu, vậy mà Người không cầu xin Allah hủy diệt họ, ngược lại, Người luôn miệng cầu Allah tha thứ và

hướng dẫn họ đến với tốt đẹp. Thế đó, bạn có từng thấy lòng nhân từ nào vĩ đại hơn lòng nhân từ này không.

Nhưng lòng nhân từ của Rasul ﷺ chưa dừng lại ở điểm đó, nhớ khi Rasul ﷺ rơi vào khủng hoảng tâm lý tột cùng đó Rasul ﷺ bị quần chúng Quraish phủ nhận lời kêu gọi và bị họ ngược đãi, người vợ thân yêu nhất của Người, người bạn đời tri âm tri kỉ, tâm đầu ý hợp của Người bà Khadijah bint Khuwailid ﷺ lia khỏi cuộc đời Người cộng thêm nỗi buồn cắt ruột chứng kiến Người bác thân thương đã hết hi sinh cuộc đời để bảo vệ Người trước bao hãm hại của Quraish nhắm mắt lia đời trong tình trạng vô đức tin nơi Allah. Nhân cơ hội không còn Abu Taalib bên cạnh bảo vệ Nabi ﷺ nên Quraish đã thẳng tay đánh đập, xỉ nhục, mắng chửi Nabi ﷺ đến nỗi Người than rằng:

((لَمْ تَنْلِ مِنِّي قُرَيْشٌ مَا تُرِيدُ حَتَّى تَوُفِّيَ عَمِّي أَبُو طَالِبٍ))

“Quraish không thể tự do hãm hại Ta cho đến khi bác của Ta Abu Taalib qua đời.”

Rasul ﷺ thấy rằng quần chúng Makkah không thể trợ giúp Người trong việc truyền bá sứ mạng Allah đã giao phó, Người chợt nghĩ có lẽ quần chúng Taa-if sẽ chấp nhận phò trợ Người hoàn thành sứ mạng thiêng liêng này nên Người đã tìm đến đó để gặp các lãnh đạo của Taa-if giải bày, Người đề nghị với ông Abdu Yaaleel đang ngồi cùng ba người con trai:

((هَلْ تُؤْمُونِي لِأُبَلِّغَ رِسَالَةَ رَبِّي فَإِنَّ قُرَيْشًا مَنَعَتْنِي أَنْ أُبَلِّغَ رِسَالَةَ رَبِّي؟))

“Mong rằng các người giúp đỡ, ủng hộ Ta để Ta hoàn thành sứ mạng tuyên truyền lời phán của Thượng Đế Ta, bởi Quraish đã cấm cản Ta trong việc hoàn thành sứ mạng

đó. Bọn họ nhìn Rasul ﷺ bằng các con mắt xem thường, một trong ba người con nói: “*Chẳng lẽ Allah không còn ai ngoài người để cử phái hay sao Muhammad?*”

- Người thứ hai nói: “*Ta sẽ đi vệ sinh trên Ka’bah nếu Allah thật sự đã cử người làm Rasul.*”

- Người thứ ba nói: “*Nếu như người là Nabi thì Ta là người đầu tiên chống đối người, còn nếu như người là kẻ mạo nhận, kẻ giả danh Nabi thì người là kẻ thấp hèn nhất để ta chấp nhận thỉnh cầu của Người.*”

Nghe được lời nói miệt khinh của họ thì Rasul ﷺ mới nói yêu cầu khác:

((لَإِنْ لَمْ تُصَدِّقُونِي وَلَمْ تَنْصُرُونِي فَلَا تُخْبِرُوا قُرَيْشًا أَنَّهُمْ فَعَلْتُمْ بَدَلِك))

“Nếu như các người không tin tưởng Ta và không đồng ý phò trợ Ta thì Ta mong rằng các người đừng báo tin này cho Quraish biết.” Với ý định Quraish sẽ không gây hại thêm mình. Chẳng những bọn chúng không chấp nhận mà còn ra lệnh cho mọi người xua đuổi Rasul ﷺ đi, từ người lớn đến trẻ nhỏ, từ người nô lệ đến người tự do đều nhặt đá mà ném vào Nabi ﷺ làm cho Người phải chạy bán sống bán chết nên hai ống quyển, đôi bàn chân bị chảy máu và phân dưới của xà rộng bị rách nát.

Nỗi thống khổ này làm cho Nabi ﷺ khắc cốt ghi tâm không tày nào quên được. Thời gian rất lâu sau, sau khi đã có cơ ngơi vững chắc ở Madinah, có lần khi đang ngồi cùng với Nabi ﷺ bà A’-ishah ﷺ hỏi: Thưa Rasul của Allah, Chàng có từng bị nỗi đau khổ nào vĩ đại hơn sự thất bại ở Uhud không ? (đó là ngày mà Hamzah ﷺ bác Nabi ﷺ bị mổ bụng, ruột gan bị lôi ra ngoài, ngày mà các Sahabah dững cảm hi sinh đến bảy

mười người, ngày mà Rasul ﷺ bị thương khắp cả cơ thể trên mặt, bị gãy răng cửa, bị thương ở chân). Rasul ﷺ đáp:

((لَقَدْ لَقِيتُ مِنْ قَوْمِكَ مَا لَقِيتُ، وَكَانَ أَشَدُّ مَا لَقِيتُ مِنْهُمْ يَوْمَ الْعَقَبَةِ))

“Rằng Ta gặp gỡ được một nhóm người của nàng, đó là ngày khùng khiếp hơn ngày mà Ta thua trận ở Uhud.” Rồi Người bắt đầu kể cho A’-ishah nghe sự việc đã xảy ra trong ngày ở Taa-if. Cho đến khi tránh được những cục đá vô tình đó thì sức lực đã cạn, cơ thể thì mệt nhòa. Người ﷺ tìm đến gốc cây ngồi dựa lưng nghỉ mệt và than vãn với Thượng Đế Allah:

((اللَّهُمَّ إِلَيْكَ أَشْكُو ضَعْفَ قُوَّتِي، وَقِلَّةَ حِيلَتِي، وَهَوَانِي عَلَى النَّاسِ. يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ أَنْتَ رَبُّ الْمُسْتَضْعَفِينَ وَأَنْتَ رَبِّي، إِلَى مَنْ تَكَلَّمِي؟ إِلَى بَعِيدٍ يَتَجَهَّمُنِي؟ أَمْ إِلَى عَدُوٍّ مَلَكَتُهُ أَمْرِي؟ إِنْ لَمْ يَكُنْ بِكَ عَلَيَّ غَضَبٌ فَلَا أُبَالِي، وَلَكِنَّ عَافِيَتَكَ هِيَ أَوْسَعُ لِي، أَعُوذُ بِنُورِ وَجْهِكَ الَّذِي أَشْرَقَتْ لَهُ الظُّلُمَاتُ وَصَلَحَ عَلَيْهِ أَمْرُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ مِنْ أَنْ تُنْزِلَ بِي غَضَبَكَ، أَوْ يَجَلَّ عَلَيَّ سَخَطُكَ، لَكَ الْعُتْبَى حَتَّى تَرْضَى، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِكَ))

“Lạy Allah! Bè tôi xin trình lên Ngài sự yếu ớt của bè tôi cũng như sự nhục mạ khinh miệt của mọi người trức lên bè tôi. Hỡi Đấng vô cùng Thương Xót! Chính Ngài là Chủ Nhân của những người yếu thế và là Chủ Nhân của bè tôi. Bè tôi còn biết trông cậy việc này vào ai? Nhờ đến những kẻ xa lạ thì chúng miệt thị nhạt bóng, còn nhờ kẻ thù thì Ngài đã ban sức mạnh cho chúng hơn bè tôi. Nếu không sợ sự giận dữ của Ngài trức lên bè tôi thì cho dù có bị ra sao bè tôi sẽ không màng đến nhưng lòng rộng lượng và sự thương xót của Ngài dành cho bè tôi rất đổi bao la. Bè tôi

cầu xin hào quang của gương mặt Ngài đã tỏa sáng khắp mọi nơi tăm tối và cũng ánh sáng đó mang lại sự tốt đẹp ở trần gian và đời sau, xin hãy che chở bề tôi tránh khỏi mọi điều làm Ngài giận dữ và nhục mạ. Bề tôi sẽ thi hành mệnh lệnh của Ngài mãi cho đến khi Ngài hài lòng và không có uy quyền hay thế lực nào phát huy cho đến khi được Ngài ưng thuận.” Nghĩ xong Rasul ﷺ đứng dậy đi hướng về Makkah nhưng khi đến được Qarn Al-Tha-a’lib thì có đám mây che trên đầu, Nabi ﷺ ngẩng đầu lên thì thấy Đại Thiên Thần Jibreel عليه السلام vọng gọi Người mà bảo:

((إِنَّ اللَّهَ قَدْ سَمِعَ قَوْلَ قَوْمِكَ لَكَ وَمَا رَدُّوا عَلَيْكَ، وَقَدْ بَعَثَ إِلَيْكَ مَلَكَ الْجِبَالِ لِتَأْمُرَهُ بِمَا شِئْتَ فِيهِمْ))

“Quả thật, Allah đã nghe thấu được lời đối đáp của thần dân Ngươi với Ngươi và lời khước từ hỗn xược của bọn chúng với Ngươi, nên Ngài gọi đến Thiên Thần quản lý núi non cho Ngươi tùy ý ra lệnh trả thù bọn chúng.” Dứt lời thì Thần núi liền chào Salam cho Nabi ﷺ và nói:

((يَا مُحَمَّدُ، فَقَالَ ذَلِكَ فِيمَا شِئْتَ، إِنَّ شِئْتَ أَنْ أُطِيقَ عَلَيْهِمُ الْأَحْسَبِينَ))

“Này Muhammad, Ngươi tùy ý ra lệnh Ta bất cứ gì Ngươi muốn, nếu muốn Ta sẽ lấy hai quả núi không lồ ép nát bọn chúng.” Đây là gợi ý của Thiên Thần để làm cho Nabi ﷺ hả dạ, đây là cơ hội tốt để cho Người trả thù Qaraish bao lần hành hạ Người, hành hạ tín đồ Muslim yếu đuối để bọn chúng tiêu tan không còn mảnh giáp. Có sử ghi rằng Quraish lúc đó chỉ khoảng bốn hay năm ngàn người mà thôi. Nhưng Rasul ﷺ vốn là người rất nhân từ, hiền hậu không ôm hận thù cá nhân bởi mục đích của Người là mời gọi họ vào Islam chứ không muốn

đẩy họ vào hỏa ngục, vả lại Người vốn không màng đến danh dự và thể xác của mình, Người khước từ Thần núi:

((بَلْ أَرِجُو أَنْ يُخْرِجَ اللَّهُ مِنْ أَصْلَابِهِمْ مَنْ يَعْبُدُ اللَّهَ وَحْدَهُ لَا يُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا))

“Không, Ta mong rằng Allah sẽ rút ra từ con cháu của họ chỉ tôn thờ Allah duy nhất không tổ hợp với Ngài bất cứ điều gì.” Quả đây là vị Nabi ﷺ nhân từ, nhân từ với mọi người dù đó là người ngoại đạo.

Trong một lần đoàn quân do Rasul ﷺ của phái đi xong việc quay trở về Madinah, trên đường về họ gặp ông Thumaamah bin Uthaal vua của dòng tộc Yamaamah tại Najd, họ cứ tưởng ông là gian tế của kẻ thù chà trộn để thu thập thông tin từ Muslim. Về đến Madinah mọi người trối ông ta dính vào cây cột bên trong Masjid, khi Rasul ﷺ đi ngang qua ông thì hỏi: ((مَا عِنْدَكَ يَا ثُمَامَةُ؟)) **“Ông có những gì, hỡi Thumaamah?”** Ông đáp: *“Ở ta có mọi điều tốt đẹp, nếu như Người giết ta thì nợ máu sẽ trả bằng máu, còn nếu Người đối xử tốt với ta thì ta là người biết mang ơn còn nếu Người muốn tiền thì hãy ra giá đi bao nhiêu tùy ý.”* Nghe xong Rasul ﷺ bỏ đi và ra lệnh mọi người đối đãi tốt với ông và để cho ông có cơ hội nhìn cách cư xử giữa Nabi ﷺ với mọi người và ngược lại, để cho ông ta nhìn thấy cảnh hành lễ Salah của người Muslim và nghe xướng đọc Qur'an. Qua ngày hôm sau, đi ngang ông Rasul ﷺ cũng hỏi câu hỏi hôm trước thì ông vẫn trả lời câu nói giống hôm trước, đến ngày thứ ba đi ngang ông Rasul ﷺ vẫn lặp lại câu hỏi đã hỏi hai hôm trước đó thì vẫn được ông trả lời giống câu trả lời cũ, dứt lời Rasul ﷺ ra lệnh mọi người thả tự do cho ông. Được tự do ông Thumaamah đi đến một nơi có nước gần Masjid mà tắm rửa sạch sẽ rồi quay lại đứng trước

mặt Nabi ﷺ mà tuyên thệ lời Shahadah chấp nhận Islam. Ông nói tiếp: “*Thưa Rasul của Allah, khi chưa vào Islam tôi đã định tâm đi làm U'mrah, vậy bây giờ tôi phải làm sao ?*” Rasul ﷺ bảo ông cứ tiếp tục hoàn thành U'mrah, thế là ông Thumaamah ﷺ liền hướng đến Makkah. Tại Makkah ông luôn miệng đọc lớn câu Talbiyah: ((لَبَّيْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ)) “Lab bai ka la sha ri ka lak”⁽¹⁾ trong khi câu Talbiyah của người đa thần là:

((لَبَّيْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ إِلَّا شَرِيكًا هُوَ لَكَ تَمَلِّكُهُ وَمَا مَلَكَ)) “Lab bai ka la sha ri ka lak”⁽²⁾ với câu Talbiyah này làm cho Quraish biết được ông Thumaamah đã vào Islam nên họ đã xúm lại mà đánh ông làm ông nổi giận quát: “*Này Quraish, ta xin thề trước Allah rằng từ nay các người sẽ không mua được bất cứ hạt lúa mì nào từ Yamaamah (tức từ Najd) cho đến khi có lệnh của Rasul ﷺ cho phép.*” Lệnh cấm vận này làm cho tất cả quần chúng Makkah sống trong đói khổ, trẻ em người già không còn sức mà bước, đầu đầu cũng có gào thét khóc lóc. Lúc này, Quraish mới hạ mình tìm đến Rasul ﷺ thỉnh cầu giúp đỡ.

Chắc có lẽ những người đã từng đọc tiểu sử Nabi ﷺ sẽ không quên trong những ngày đầu Islam còn ở Makkah Quraish đã cấm vận người Muslim đến ba năm tròn không giao dịch mua bán, không cưới hỏi, không thăm viếng, không ngồi cùng chiếu . . . họ mặc cho tiếng khóc trẻ nhỏ, tiếng than óa của người già và phụ nữ, xác chết đói thì phơi thây đầy khắp nẻo đường thành phố Makkah, làm cho các cho Sahabah phải ăn lá cây như thú ăn cỏ để tạm sống qua ngày, vậy mà bọn

(1) Ý nghĩa: “Xin tuân lệnh Ngài không tổ hợp Ngài với bất cứ gì.”

(2) Ý nghĩa: “Xin tuân lệnh Ngài không tổ hợp Ngài với bất cứ gì, ngoại trừ những gì tổ hợp với Ngài thì là của Ngài và những gì thống trị.”

Quraish lại vô tâm, lại dửng dưng như không có chuyện gì xảy ra. Vậy mà bây giờ chỉ mới bị cấm vận thời gian ngắn ngủi mà bọn chúng đã xác đến thỉnh cầu Rasul ﷺ. Nếu Nabi ﷺ của chúng ta là Người nuôi hận thù cá nhân thì đây chính là cơ hội trăm năm có một để trả thù Quraish, bởi họ xứng đáng bị cấm vận do họ đã từng cấm vận người Muslim trước đó nhưng bản tính vốn nhân từ, bác ái cộng thêm không ôm hận thù một ai nên khi biết được sự tình Rasul ﷺ liền ra lệnh cho Thumaamah hủy bỏ lời cấm vận đó với họ và từ đó, cuộc trao đổi mua bán mới bắt đầu trở lại.

Thế đó, ai muốn được mọi người thương yêu, ai muốn được vợ con mình quý trọng, muốn được láng giềng quý mến, muốn được cấp và học trò dưới tôn trọng mỗi khi nhắc đến, muốn được người ngoại đạo kính nể thì hãy đối xử với họ bằng lòng nhân từ, bởi thiên hạ luôn yêu thích những người hiền từ bác ái, như Allah đã phán bảo với Nabi ﷺ:

﴿فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ﴾

﴿Do vậy, với lòng khoan dung độ lượng của Allah thì Người (hỡi Muhammad) nên đối xử hiền hòa với mọi người. Còn nếu như Người khất khe cứng rắn với họ thì . . .﴾ nếu như Người Muhammad không nhân từ với họ thì hậu quả sẽ:

﴿لَأَنْفَضُوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ﴾ آل

عمران: ١٥٩

﴿. . . thì họ sẽ bỏ Người đi nơi khác. Bởi thế, hãy lượng thứ cho họ, cầu xin Allah tha thứ cho họ và hãy tham khảo ý kiến họ trong công việc (chung).﴾ Ali Imraan: 159 (chương 3). Đây là hành động của những người nhân từ, thấy rằng họ

luôn tha thứ, họ luôn bỏ qua mọi lỗi lầm của người khác, họ luôn cầu xin Allah ban chỉ đạo và tha thứ cho người sai quấy, nên thấy rằng trong lòng mọi người luôn có hình ảnh và địa vị của những người nhân từ đức hạnh đó. Từ đó, mọi người sẵn lòng chấp nhận mọi lời khuyên bảo từ họ, nghe lời họ giáo dục, khi có tranh chấp thì mọi người hài lòng mang sự việc cho người nhân từ phân xử.

Quý đạo hữu Muslim, ở mọi khía cạnh chúng ta luôn thấy rằng Rasul ﷺ là một người nhân từ kể cả trong việc giảm nhẹ việc hành đạo của mọi người. Có lần bước vào Masjid Rasul ﷺ thấy có một sợi dây treo lòng thòng trên nóc Masjid, Người hỏi: **“Sợi dây này để làm gì đây?”** có người đáp là của Zaynab mỗi khi hành lễ Salah trong đêm đến khi mệt mỏi thì nắm sợi dây mà tiếp tục đứng hành lễ. Nghe xong Người thấy đau xót mà bảo cắt bỏ sợi dây đó và bảo:

((اَكْفُوا مِنَ الْأَعْمَالِ مَا تُطِيقُونَ، فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَمَلُ حَتَّى تَمَلُّوا وَإِنَّ أَحَبَّ الْعَمَلِ إِلَى اللَّهِ أَدْوَمُهُ وَإِنْ قَلَّ))

“Các người hãy hành đạo bằng khả năng có thể. Quả thật, Allah không hề ngao ngán việc ban thưởng cho các người đâu cho đến khi các người ngao ngán hành đạo, hãy biết rằng việc hành đạo được Allah yêu thích nhất là hành đạo được thực hiện thường xuyên liên tục cho dù có ít.” Hadith do Al-Bukhary ghi số (6465).

Lần khác Rasul ﷺ biết được rằng Abdullah bin A'mr bin Al-A's ﷺ đã nhịn chay vào ban ngày và hành lễ Salah Qiyam trọn đêm cứ thế diễn ra mỗi ngày và mỗi đêm, Người ﷺ cho gọi Abdullah bin A'mr đến hỏi thì sự việc đúng như thế, Người không cho ông làm thế nhưng ông nài nỉ tôi còn đang

trẻ có thể làm được thừa Rasul của Allah, Người ﷺ bảo: (صُمْ))
((مِنَ الشَّهْرِ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ)) **“Vậ hãy nhịn chay mỗi tháng ba ngày.”**
Abdullah nài nỉ thêm: Tôi có khả năng hơn thế thừa Rasul và cuối cùng Người bảo:

((صُمْ يَوْمًا وَأَفْطِرْ يَوْمًا وَذَلِكَ صِيَامُ دَاوُدَ - عَلَيْهِ السَّلَامُ - وَهُوَ أَعْدَلُ الصِّيَامِ))

“Vậ hãy nhịn chay một ngày và xả chay một ngày, đó là sự nhịn chay của Nabi Dawood, một sự nhịn chay tốt đẹp nhất.” Hadith do Al-Bukhary ghi số (1978, 1980) và Muslim ghi số (2786, 2800). Và Người tiếp tục bảo Abdullah giảm đi nhiều việc hành lễ Salah Qiyam trong đêm nhằm thể hiện lòng nhân từ của Nabi ﷺ đối với cơ thể Abdullah, đối với vợ con ông, bởi cơ thể cần nghỉ ngơi và vợ con cần bên cạnh chồng và cha.

Trong một lần du hành cùng mọi người thấy một người đàn ông đang đứng ngoài nắng Rasul ﷺ hỏi:

((مَا بَالُ هَذَا)) **“Người kia bị gì vậy ?”** mọi người báo rằng ông ta là Abu Israa-il đã nguyện không nói chuyện, không đứng dưới bóng mát, không ngồi và luôn nhịn chay. Nghe qua Rasul ﷺ mới bảo:

((مُرُوهُ فَلْيَتَكَلَّمْ وَلْيَسْتَظِلَّ وَلْيَجْلِسْ وَلْيَتِمَّ صِيَامَهُ))

“Hãy ra lệnh cho y nói chuyện, nghỉ dưới bóng mát, ngồi xuống và tiếp tục nhịn chay.” Hadith do Abu Dawood ghi số (3302).

Đối với Rasul ﷺ, Người không hề muốn tạo khó khăn cho mọi người kể cả trong hành đạo giống như Allah miêu tả tâm trạng của Người:

﴿عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ﴾ (التوبة: ١٢٨)

﴿**Y buồn rầu vì thấy các người đau khổ.**﴾ Al-Tawbah: 128 (chương 9), đúng Người đau khổ khi thấy mọi người đau khổ bởi Người vốn nhân từ, bác ái điển hình như câu chuyện do ông Anas bin Maalik ﷺ kể: Có ba chàng thanh niên đến nhà một trong số các bà vợ của Nabi ﷺ để hỏi về cách hành đạo của Người thì được báo cho biết (Người ﷺ luôn kết hợp trung hòa giữa nhịn và xả chay, ngủ và thức hành lễ trong đêm), ba chàng thanh niên mới nói với nhau: “Đó là Nabi ﷺ của Allah, Người được xóa sạch tội lỗi của quá khứ và tương lai, còn chúng ta cần phải hành đạo nhiều hơn nữa.” Dứt lời một trong ba người nói: “VẬY TÔI SẼ ĐỪNG HÀNH LỄ SALAH SUỐT ĐÊM KHÔNG NGỦ.” Người thứ hai nói: “VẬY TÔI SẼ XA LÁNH PHỤ NỮ KHÔNG CƯỚI VỢ.” Người thứ ba nói: “Còn tôi sẽ nhịn chay không một ngày xả.” Lúc đó, Nabi ﷺ về đến nghe hết mọi việc nên nói:

((أَنْتُمْ الَّذِينَ قُلْتُمْ كَذَا وَكَذَا أَمَا وَاللَّهِ إِنِّي لِأَخْشَاكُمُ لِلَّهِ وَأَتْقَاكُمُ لَهُ، لَكِنِّي أَصُومُ وَأُفْطِرُ، وَأُصَلِّي وَأَرْقُدُ وَأَتَزَوَّجُ النِّسَاءَ، فَمَنْ رَغِبَ عَنِّي فَلَيْسَ مِنِّي))

“Các người là những người đã nói thế này thế này đó à, Ta thề trước Allah, rằng Ta là người kính sợ Allah hơn các người nhưng Ta nhịn chay và xả chay, Ta hành lễ Salah Qiyaam và nghỉ ngơi, và Ta cưới phụ nữ làm vợ. Thế nên, ai không bằng lòng với đường lối của Ta thì y không phải là tín đồ của Ta.” Hadith do Al-Bukhary ghi số (5063).

Thậm chí về trừng trị người vi phạm giới luật cấm thì Rasul ﷺ cũng thể hiện lòng nhân từ của mình, Nabi ﷺ luôn tìm cách dễ dàng nhất để giúp người đó xóa tội đã phạm đó như câu chuyện do ông Abu Hurairah ﷺ kể: Có một người đàn ông đi đến trước Nabi ﷺ nói: Thôi chết tôi rồi, thưa Rasul của Allah.

- Nabi ﷺ: ((وَلَمْ؟)) **“Tại sao ?”**

- Người đàn ông: Tôi đã quan hệ với vợ tôi vào ban ngày Ramadan.

- Nabi ﷺ: ((فَاعْتِقُ رَقَبَةً)) **“VẬY, anh hãy phóng thích một nô lệ (để rửa tội).”**

- Người đàn ông: Tôi không có nô lệ.

- Nabi ﷺ: ((فَصُمْ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ)) **“Anh hãy nhịn chay hai tháng liền thay thế.”**

- Người đàn ông: Chẳng phải điều làm cho tôi vấp phải lỗi lầm này chính là nhịn chay, thưa Rasul tôi không thể.

- Nabi ﷺ: ((فَأَطْعِمْ سِتِّينَ مِسْكِينًا)) **“Anh hãy xuất sáu mươi phần thức ăn cho sáu mươi người nghèo.”**

- Người đàn ông: Tôi cũng không thể. Thế là Rasul ﷺ bảo ông ta ngồi sang một bên mà không hề trách mắng ông dù là nữa lời. Một lát sau có một người mang đến tặng Rasul ﷺ mớ chà là thì người liền hỏi: ((أَيْنَ السَّائِلِ؟)) **“Người hỏi khi này đâu rồi ?”**

- Người đàn ông: Tôi đây, thưa Rasul.

- Nabi ﷺ: ((تَصَدَّقْ بِهَذَا)) “**Anh hãy mang chà là này đi bố thí.**”

- Người đàn ông: Cho người nghèo hơn tôi à, tôi xin thề trước Allah rằng trong khu vực Madinah này không còn ai lại nghèo hơn tôi nữa đâu. Thế là Nabi ﷺ bật cười thấy cả hàm răng, gương mặt Người sáng ngời tựa như trăng rằm, tựa như những ngôi sao chiếu sáng xung quanh Sahabah, hình ảnh của Người ﷺ càng lúc càng khắc sâu vào tâm hồn họ, tình thương của họ dành cho Người ﷺ ngày càng một gia tăng, trong khi so về địa vị, về gia tộc thì Người ﷺ luôn vượt trội hơn họ và niềm tin và lòng kính sợ Allah thì Rasul luôn đi đầu, vậy mà Người ﷺ rất hòa đồng ngồi cùng với Sahabah không phân biệt ngôi thứ, không phân biệt cách đối xử. Sau khi cười xong thì Nabi ﷺ nói: ((فَأَنْتُمْ إِذَا)) “**Thì cho gia đình anh vậy.**” Hadith do Al-Bukhary ghi số (5368).

Có một Hadith khác do ông Sahl bin Sa'd Al-Saa-i'di ﷺ kể: Một phụ nữ đến gặp Nabi ﷺ nói: Thưa Rasul của Allah, tôi muốn tặng bản thân tôi cho Người, nhưng Nabi ﷺ không có ý định cưới cô ta nên nhắm mắt lại xoay mặt sang một bên làm người phụ nữ đó hiểu được ý Người nên ngồi sang một bên cùng các phụ nữ khác. Lúc đó một Sahabah nam đang ngồi bên cạnh Nabi ﷺ liền lên tiếng: Thưa Rasul của Allah, nếu Người không muốn cuộc hôn ước này thì xin hãy gả cô ta cho tôi. Người phụ nữ kia im lặng trước lời thỉnh cầu đó chứng tỏ cô ta đã đồng ý. Và lại, việc người đại diện Waly đứng gả phụ nữ thì Nabi ﷺ là Người ưu tiên nhất hơn cả cha cô ấy, nếu như người cha nói gả cho người này còn Nabi ﷺ nói gả cho người kia thì lời nói của Nabi ﷺ có hiệu lực, bởi Allah đã phán:

﴿التَّيُّ أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنفُسِهِمْ﴾ الأحزاب: ٦

﴿Nabi (Muhammad) quan trọng nhất hơn cả chính bản thân của người có đức tin.﴾ Al-Ahzaab: 6 (chương 33). Thế nên, Nabi ﷺ đã giải thích về câu này:

((اللَّهُمَّ مَنْ وَلَّىٰ مِنْ أُمَّتِي شَيْئًا فَسَقَّ عَلَيْهِمْ فَاشْتَقُّ عَلَيْهِ وَمَنْ وَلَّىٰ مِنْ أُمَّرِ أُمَّتِي شَيْئًا فَفَرَّقَ بِهِمْ فَارْفُقْ بِهِ))

“Lạy Allah, ai thay quyền bề tôi quản lý cộng đồng của bề tôi mà lại gây khó dễ cho họ thì xin hãy gây sóng gió cho y và nếu ai nhân từ với họ thì xin hãy nhân từ lại với y.”
Hadith do Muslim ghi số (4826).

- Nghe lời thỉnh cầu Nabi ﷺ hỏi:

((هَلْ عِنْدَكَ مِنْ شَيْءٍ تُصَدِّقُهَا إِيَّاهُ؟))

“Anh có tiền cưới để trả cho cô ta không ?”

- Sahabah: Tôi sẽ tặng cô ta cái xà rồng tôi đang mặc đây. Người truyền Hadith kể rằng vị Sahabah này rất nghèo đến nỗi ông chỉ có mỗi xà rồng mà thôi.

- Nabi ﷺ:

((إِنْ أُعْطِيَتْهَا إِيَّاهُ جَلَسَتْ لَا إِزَارَ لَكَ فَالْتِمِسْ شَيْئًا))

“Nếu anh đưa xà rồng cho cô ta thì anh ngồi không có xà rồng, thôi hãy tìm cái gì khác đi.”

- Sahabah: Tôi không có bất cứ gì.

- Nabi ﷺ: ((الْتِمِسْ وَلَوْ خَاتَمًا مِنْ حَدِيدٍ)) “Hãy tìm bất cứ gì dù chỉ là chiếc nhẫn bằng sắt.”

- Vị Sahabah cố đi tìm lát sau quay lại bảo: Tôi cũng không thấy bất cứ gì cả.

- Nabi ﷺ: ((هَلْ مَعَكَ مِنَ الْقُرْآنِ شَيْءٌ؟)) **“Anh có thuộc Qur’an không ?”**

- Sahabah: Có, tôi thuộc chương này, chương này.

- Nabi ﷺ: ((قَدْ أَنْكَحْتُكَهَا بِمَا مَعَكَ مِنَ الْقُرْآنِ)) **“Được, tôi gả cô ta cho anh với những gì anh thuộc từ Qur’an.”** Hadith do Imam Maalik ghi số (1101).

Còn về gia đình thì Rasul ﷺ là một người chồng, người cha, người ông rất mẫu mực và nhân từ, thường hay vui đùa với các cháu. Có lần Rasul ﷺ đang ôm hôn Al-Hasan hoặc là Al-Husain thì ông Al-Aqra’ bin Haabis Al-Tameemi ﷺ bước vào (ông là người sinh ra và lớn lên ngoài sa mạc nên tình cảm của ông luôn khô cằn như nơi ông sinh sống) liền nói với vẻ kêu căng: Hỡi Rasul của Allah, Rasul hôn trẻ nhỏ nữa à! Tôi thề rằng tôi có đến 10 người con vậy mà tôi chưa từng hôn bất cứ đứa nào trong chúng cả, nghe vậy Rasul ﷺ nói: ((أَوْ أَمْلِكُ لَكَ أَنْ نَزَعَ اللَّهُ مِنْ قَلْبِكَ الرَّحْمَةَ)) **“Chẳng lẽ Ta sẽ ngăn cản được Allah khi Ngài muốn lấy khỏi tấm lòng người sự nhân từ chẳng ?”** Hadith do Al-Bukhary ghi số (5998).

Lúc Nabi ﷺ còn sinh thời, các bậc cha mẹ ở Madinah thường là sau khi con chào đời là họ bồng đến nhờ Rasul ﷺ cầu xin hồng phúc và đặt tên cho trẻ, trong một lần nọ Rasul ﷺ đang bồng đứa bé thì bé tè lên tấm thân cao quý của Rasul ﷺ làm cho gia đình đứa bé cuống quýt lên muốn bồng đứa bé lại thì Rasul ﷺ bảo để cho nó tè hết đã, xong Nabi ﷺ mới đưa nó lại cho gia đình và đứng dậy đi rửa phần nước tiểu kia.

Đạo hữu Muslim, trong thiên hạ ai đã từng mất con thì mới hiểu được nỗi đau mất con đó, nhưng đối với Rasul ﷺ không chỉ mất một đứa con mà bị mất đến sáu trong số bảy người con, Người ﷺ đã phải chia tay với ba người con trai chết lúc còn rất nhỏ là Qaasim, Abdullah, Ibrahim và ba người con gái sau khi đã trưởng thành là Ruqaiyah, Um Kulthoom và Zaynab chỉ còn mỗi Faatimah là qua đời sau Rasul ﷺ được sáu tháng. Có lần trong lúc Rasul ﷺ đang ôm con trai Ibrahim chỉ mới hai tuổi rưỡi đang hấp hối, đang thở từng hơi thở khó nhọc thì hai hàng lệ Người ﷺ tuôn trào, lúc đó ông Abdur Rahmaan bin A'wf ﷺ hỏi: Thừa Rasul của Allah, Người khóc à?, Người đáp:

((يَا ابْنَ عَوْفٍ إِنَّهَا رَحْمَةٌ، إِنَّ الْعَيْنَ تَدْمَعُ، وَالْقَلْبَ يَحْزَنُ، وَلَا نَقُولُ إِلَّا مَا يَرْضَى رَبُّنَا، وَإِنَّا بِفِرَاقِكَ يَا إِبْرَاهِيمَ لَمَحْزُونُونَ))

“Này con trai của A'wf, đó chính là lòng nhân từ. Quả thật, con mắt biết khóc và con tim biết đau buồn (mỗi khi có chuyện đau lòng) nhưng Ta sẽ không nói ngoại trừ những gì làm cho Thượng Đế hài lòng. Này Ibrahim con yêu, sự ra đi của con làm cha rất đau buồn.” Hadith do Al-Bukhary ghi số (1303).

Thậm chí đối với kẻ đạo đức giả chỉ khoát lên người mãnh áo Islam còn bên trong là tìm mọi cơ hội để bêu xấu, để hạ nhục, để hủy hoại Islam . . . vậy mà Rasul ﷺ vẫn luôn tỏ thái độ nhân từ khoan hồng với y. Điển hình Rasul ﷺ cùng đoàn quân đang nghỉ ngơi trên đường quay về sau trận chiến với bộ tộc Al-Mustaliq thì một người người thuộc Al-Muhaajireen là ông Jahjaah bin Sa-e'd Al-Gaffaari và ông Sinaan bin Zaid thuộc thị dân Al-Ansaar dành nhau lấy nước

và dẫn đến tranh cãi thì ông Jahjaah hô to: “*Này hỡi thị dân Al-Muhaajireen, hãy tiếp tôi*” còn ông Sinaan thì gọi: “*Này hỡi thị dân Al-Ansaar, hãy tiếp tôi*” làm cho mọi người vội vã chạy đến mà không biết chuyện gì đang xảy ra và Rasul ﷺ cũng sưng sốt chạy đến mà bảo:

((أَدْعَوِي الْجَاهِلِيَّةَ وَأَنَا بَيْنَ ظَهْرَانِكُمْ؟))

“Chẳng lẽ các người vẫn còn cư xử dốt nát trong khi Ta còn sống trước mặt các người?” Hai người mới kể cho Rasul

ﷺ nghe sự tình thì Người bảo: ((دَعُوهَا فَإِنَّهَا مُنْتِنَةٌ)) **“Các người**

hãy bỏ thái độ đó đi, quả thật thái độ đó rất thô tha.” Xong

Rasul ﷺ ra lệnh mọi người giải tán. Abdullab bin Abi Ubai bin

Salool thừa nước đục thả câu, hấn lợi dụng tình huống mà nói

với đồng bọn: “*Các người có sáng mắt chưa, có thấy việc làm*

tốt đẹp của các người chưa? Thấy đó sau khi các người đã

chia đất đai cho họ, chia tài sản cho họ, vậy mà họ còn luán

lướt các người, ta xin thề giá như các người đã không làm thế

là bọn họ đã bỏ đi nơi khác từ lâu rồi. Đúng thật là không sai

“Nuôi chó mày cho mập thây rồi nó cắn lại mày.” Nếu về đến

Madinah là người hùng dũng như ta đây sẽ trực xuất kẻ yếu

hèn kia.” (ngụ ý Rasul ﷺ) lúc đó cậu thanh niên tên Zaid bin

Arqam có mặt nghe được và mang sự tình trình báo Rasul ﷺ,

làm cho U'mar ﷺ đùn đùn nổi giận mà xin phép Rasul ﷺ: “*Xin*

Rasul cho phép tôi chém đầu tên đạo đức giả này.” Người

nhân từ đáp: ((دَعَهُ لَا يَتَحَدَّثُ النَّاسُ أَنَّ مُحَمَّدًا يَقْتُلُ أَصْحَابَهُ)) **“Hãy**

để y yên, kẻo không mọi người bảo rằng Muhammad Ta

đây sát hại bằng hữu mình.” Sau đó, Rasul ﷺ cho gọi ông

Usaid bin Hudhair ﷺ một trong các vị lãnh đạo của bộ tộc hỏi:

((أَمَا بَلَغَكَ مَا قَالَ صَاحِبُكَ ابْنُ أَبِي، زَعَمَ أَنَّهُ إِذَا قَدِمَ الْمَدِينَةَ أَنَّهُ سَيُخْرِجُ
الْأَعْرَضَ مِنْهَا الْأَدِلَّ))

“Anh có nghe được rằng người bạn của anh Ibnu Ubai đã tuyên bố rằng khi về đến Madinah kẻ hùng mạnh sẽ trục xuất kẻ hèn yếu.” Ông Usaid ﷺ đáp: “Thưa Rasul của Allah, Người mới là dũng mãnh, là anh hùng còn y chỉ là kẻ hèn yếu. Thưa Rasul Allah, nếu muốn tôi sẽ chém đầu nó ngay.” Nhưng Rasul ﷺ nói:

((بَلْ نَتَرَفَّقُ بِهِ وَنُحْسِنُ صُحْبَتَهُ مَا بَقِيَ مَعَنَا))

“Không, chúng ta hãy nhân từ với y và hãy đối xử tốt với y suốt thời gian y còn chung sống với chúng ta.” Và đến khi Abdullah bin Ubai qua đời thì Rasul ﷺ đã chỉ định hành lễ Salah cho y thì U’mar ﷺ phản đối thưa: “Thưa Rasul của Allah, hăn là tên đạo đức giả đưng có hành lễ Salah cho y.” Rasul ﷺ nhân từ đáp: ((دَعْنِي يَا عُمَرُ)) “Cứ để mặc Ta, hỡi U’mar.” U’mar tiếp: “Thưa Rasul của Allah, Allah đã cấm Rasul và phán bảo cho dù có cầu xin tha thứ cho y bảy mươi lần thì Allah cũng không tha thứ cho y.” Nhưng Rasul ﷺ lại đáp: ((فَوَاللَّهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ أَكْثَرَ مِنْ سَبْعِينَ مَرَّةً لَعَلَّ اللَّهَ أَنْ يَغْفِرَ لَهُمْ)) “Ta thề trước Allah rằng Ta sẽ cầu xin tha thứ cho họ nhiều hơn bảy mươi lần, mong rằng Allah tha thứ cho họ.” Thấy đó, ai có thể làm được như thế này? Trong khi, y lại là mối hiểm họa khôn lường, nhưng lời cầu xin dành cho những kẻ như thế này đã bị Allah khurót từ và giận dữ phán với Rasul ﷺ:

﴿سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ﴾ ﴿المنافقون: ٦﴾

﴿Cho dù Người (Muhammad) có cầu xin tha thứ cho họ hay không thì Allah cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho chúng đâu, bởi Allah không hề hướng dẫn nhóm người hư đốn.﴾ Al- Munaafiqoon: 6 (chương 63). Và hậu quả mà những kẻ đạo đức giả phải gánh chịu do những gì chúng tạo ra đó là:

﴿إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا﴾ ﴿سورة النساء: ١٤٥﴾

﴿Quả thật, những tên giả tạo đức tin sẽ ở tận đáy cùng của hồ lửa (Hỏa Ngục) và Người (Muhammad) sẽ không tìm được cho chúng một vị cứu tinh nào.﴾ Al-Nisa: 145 (Chương 4).

Quý đạo hữu Muslim thân mến, nếu như chúng ta luôn sử dụng nhân từ để đối xử với vợ con khi giận họ, khi họ không nghe lời, khi hài lòng về họ, khi họ yêu cầu điều gì đó; là thầy giáo trước nghịch phá của học trò; hoặc một khi có người làm lỗi với bạn tìm đến bạn thì hãy dùng nhân từ mà cư xử với y thì chắc chắn bạn sẽ hưởng được biết bao điều tốt đẹp cho thái độ khoan dung đó.

Và nếu bạn bị rơi vào cách trường hợp cần phải ứng xử ngay, cần phải hành động đúng đắn thì hãy liên tưởng ngay liền đến Nabi ﷺ đang ở vị trí, đang ở cương vị của bạn. Thí dụ như có ai đó điện đến quấy nhiễu bạn do sai số hay cố tình gì đó thì hãy nghĩ rằng nếu là Nabi ﷺ thì sẽ xử sự ra sao, nếu

con bạn, vợ bạn hay bất cứ một người nào đó làm cho bạn giận thì hãy liên tưởng rằng nếu là Nabi ﷺ thì Người sẽ có hành động gì và hãy luôn nhớ rằng Nabi ﷺ vốn dĩ là một người nhân từ, đôn hậu và bác ái.

Khẩn cầu Allah ban mọi điều tốt lành cho tất cả chúng ta về những gì vừa nghe, vừa đọc. Cầu xin Ngài biến con tim chúng ta luôn nhân từ, bác ái; biến lòng nhân từ của chúng ta luôn đi trước sự giận dữ của chúng ta; biến sự tha thứ của chúng ta luôn đi trước hành phạt của chúng ta. Khẩn cầu Ngài gia tăng sức chịu đựng và nhẫn nại trong lòng chúng ta.

Lạy Allah xin Ngài hãy ban cho bầy tôi sở hữu tính tình cư xử tốt đẹp nhất trong mọi lời nói, trong mọi hành động, trong mọi thái độ và xin Ngài hãy kéo mọi điều xấu xa tránh xa khỏi bầy tôi.

Cầu xin Allah ban bình an và phúc lành cho Nabi Muhammad, cho gia quyến, cho tất cả bằng hữu của Người và cho những ai noi theo tấm gương cao quý của Người, những ai đi trên con đường chân lý của Người, và những ai làm sống lại Sunnah của Người cho đến ngày tận thế. Amin.

